

17. 4. 1963

Před pár dny jsme se přesunuli do města Muji v nejzápadnější části Číny. Město leží na planině, která je kolem dokola obklopená horami vysokými až 6000 metrů nad mořem. Je tu krásně.

Uvědomil jsem si, že přímou čarou je to nejbliž domovu za celý můj pobyt v Číně a popadl mě stesk. Začal jsem si představovat, jak navštěvuji všechny příbuzné, které jsem tak dlouho neviděl. V mysli jsem si vybavoval všechna má oblíbená místa. Musím je postupně navštívit a vezmu s sebou přátele. Bude to dobrá příležitost vyprávět o tom, co jsem tu zažil. Pak jsem začal přemýšlet nad tím, jaké jídlo sním jako první, až vylezu z letadla. Něco, co tady není, možná svíčkovou.

Rochnil jsem se v těch představách celý večer. Všechno jsem důkladně promyslel a zapsal do zápisníku a vytvořil si tak plán na půl roku. Ráno jsem si ho při snídani znovu pročetl a v té chvíli se mi v hlavě objevila myšlenka, která mě do té doby nenapadla. Co budu dělat pak? Samozřejmě budu chodit do práce projektovat přehrady, ale to jsem neměl na mysli.

Pronásledovalo mě to celý den. Večer jsem si zalezl do postele a otevřel Bibli. Měl jsem načatého Kazatele a tak jsem v něm pokračoval. Po pár verších jsem si přečetl toto:

„Co tedy má ten, kdo se snaží, ze všeho svého pachtění? Vypozoroval jsem úkol, který dal Bůh lidem, aby se jím zabývali. On sám vše dělá včas a krásně a lidem vložil věčnost do srdce, člověk však nevystihne Boží dílo od počátku až do konce.“

Uvědomil jsem si, že než jsem odjel sem, tak jsem se svým životem jen tak plácal. To ale už nechci. Cesta sem mě změnila. Víím, že mám za něčím jít, že je pro mě něco připravené. Mám mít cíl. A je jasné, že nechci, abych dopadl jako prastrýc Čeněk, jehož cílem bylo mít co nejhezčí dům, nejrychlejší auto a nejkrásnější manželku. Aut vystřídal pět, manželky tři a ta poslední ho obrala o dům i auto, on se sesypal a umřel na mozkovou mrtvici.

Chci sloužit Bohu. Víím, že když budu vyhlížet, co mi připravil, tak to uvidím. Možná že to už nebudou velké úkoly, jako jsem dostal teď, možná to budou jen maličkosti. Možná nebudu rozumět, proč mám něco udělat nebo proč se něco stalo, ale budu vědět, že Bůh to ví a že je to důležité.